

Πάνιον - Αριθμός Ένδεκα Ένδεκα

Ένδεκα, Ένδεκα: Η Προφητική Μαρτυρία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης

Jeff Pippenger

2025-08-09

Ήταν μια μακρά διαδικασία για να φθάσω σε αυτό το σημείο της μελέτης του Πανίου, και ο τίτλος «Ένδεκα, Ένδεκα» σκοπεύει να τονίσει ότι ο Λέων της φυλής του Ιούδα συντόνισε τόσο το βιβλίο του Δανιήλ όσο και το βιβλίο της Αποκαλύψεως, ώστε να εκθέσει τις εσωτερικές και εξωτερικές γραμμές της ιστορίας της σφραγίσεως του λαού του Θεού στο ενδέκατο κεφάλαιο και στο ενδέκατο εδάφιο. Λίγο πριν κλείσει η δοκιμασία, δόθηκε εντολή να αποσφραγισθεί η προφητεία στην Αποκάλυψη, η οποία ήταν σφραγισμένη έως τον καιρό κατά τον οποίο οι εσωτερικές και εξωτερικές προφητικές ιστορίες, που παριστάνονται από τις δύο γραμμές του ένδεκα—ένδεκα, στα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκαλύψεως, έγιναν παρούσα αλήθεια.

Και μου λέγει· Μη σφραγίσεις τους λόγους της προφητείας του βιβλίου τούτου· διότι ο καιρός είναι πλησίον· Όποιος αδικεί, ας αδικήσει ακόμη· και όποιος είναι μολυσμένος, ας μολυνθεί ακόμη· και όποιος είναι δίκαιος, ας γίνει δίκαιος ακόμη· και όποιος είναι άγιος, ας αγιασθεί ακόμη. Αποκάλυψη 22:10, 11.

Ο «καιρός είναι πλησίον» ακριβώς πριν από τη λήξη του χρόνου της δοκιμασίας, και ο «καιρός είναι πλησίον» όταν η «Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού» αποσφραγίζεται.

Αποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὁ Θεός, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς δούλους αὐτοῦ ὅσα πρέπει ἐντός ὀλίγου νὰ γίνωσι· καὶ ἀποστείλας διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ ἐσήμανεν αὐτὴν πρὸς τὸν δοῦλον αὐτοῦ Ἰωάννην· ὅστις ἐμαρτύρησε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ὅσα εἶδε. Μακάριος ὁ ἀναγινώσκων, καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας ταύτης, καὶ φυλάττοντες τὰ γεγραμμένα ἐν αὐτῇ· διότι ὁ καιρὸς εἶναι πλησίον. Ἀποκάλυψις 1:1–3.

Όταν ο Λέων εκ της φυλής του Ιούδα αποσφραγίζει την «Αποκάλυψιν του Ιησού Χριστού», όπως πράττει από την έλευση του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου τον Ιούλιο του 2023, η αποσφράγιση αυτή περιλαμβάνει και την αποκάλυψη ότι Αυτός είναι ο «Palmoni», ο Θαυμαστός Αριθμητής, ή ο Αριθμητής των Μυστηρίων. Η αποτυχία αποδοχής αυτής της αλήθειας συνιστά αποτυχία εις την διαδικασία της δοκιμασίας, η οποία σφραγίζει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

Εγώ μεν σας βαπτίζω με ύδωρ εις μετάνοιαν· εκείνος όμως που έρχεται ύστερα από εμένα είναι ισχυρότερός μου, του οποίου δεν είμαι άξιος να βαστάσω τα υποδήματα· αυτός θα σας βαπτίσει με Πνεύμα Άγιο και με πυρ· του οποίου το πτυάριον είναι στο χέρι του, και θα καθαρίσει τελείως το αλώνι του, και θα συνάζει τον σίτον του στην αποθήκη· το δε άχυρο θα το κατακάψει με πυρ άσβεστον. Ματθαίος 3:11, 12.

«Πόσο σύντομα θα αρχίσει αυτή η διαδικασία του εξαγνισμού δεν μπορώ να πω, αλλά δεν θα καθυστερήσει πολύ. Εκείνος του οποίου το πτύον είναι στο χέρι Του θα καθαρίσει τον ναό

Του από τον ηθικό του μολυσμό. Θα διακαθαρίσει πλήρως την άλωνα Του.» Testimonies to Ministers, 372, 373.

Οι προφητικές γραμμές που προσδιορίζουν τον χρόνο της σφράγισης ως προφητική διαδικασία δοκιμασίας είναι υπεραρκετές. Είναι σαφές ότι η διαδικασία της δοκιμασίας βασίζεται στην ικανότητα και επιδεξιότητα του μελετητή να εφαρμόζει τη σωστή ή την εσφαλμένη μεθοδολογία για τη μελέτη του προφητικού Λόγου του Θεού. Αυτή η αλήθεια επίσης εκτίθεται με άφθονη σαφήνεια μέσα στο εμπνευσμένο υπόμνημα.

Και εις ταῦτα τὰ τέσσαρα παιδιά, ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς γνῶσιν καὶ σύνεσιν ἐν πάσῃ παιδείᾳ καὶ σοφίᾳ· καὶ ὁ Δανιὴλ εἶχεν κατανοήσιν ἐν πάσαις ὁράσεσι καὶ ἐνουπνίοις. Καὶ ἐν τῷ τέλει τῶν ἡμερῶν, περὶ ὧν ὁ βασιλεὺς εἶπεν νὰ εἰσαχθῶσιν, ὁ ἀρχιευνοῦχος εἰσήγαγεν αὐτοὺς ἐνώπιον τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Καὶ ὁ βασιλεὺς συνωμίλησεν μετ' αὐτῶν· καὶ μεταξὺ πάντων οὐχ εὐρέθη οὐδεὶς ὅμοιος πρὸς τὸν Δανιὴλ, τὸν Ἀνανίαν, τὸν Μισαήλ, καὶ τὸν Ἀζαρίαν· διὰ τοῦτο παρίσταντο ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Καὶ ἐν παντὶ πράγματι σοφίας καὶ συνέσεως, περὶ οὗ ὁ βασιλεὺς ἐζήτησεν παρ' αὐτῶν, εὔρεν αὐτοὺς δεκαπλασίως ἀνωτέρους ἀπὸ πάντας τοὺς μάγους καὶ τοὺς ἀστρολόγους τοὺς ὄντας ἐν παντὶ τῷ βασιλείῳ αὐτοῦ.
Δανιήλ 1:17–20.

Ένας πρωταρχικός κανόνας της προφητικής ερμηνείας είναι ότι η αλήθεια εδραιώνεται επί της μαρτυρίας δύο, και όσοι αδυνατούν να έχουν εμπιστοσύνη σε αυτήν την αρχή προδιαθέτουν τους εαυτούς τους για αποτυχία. Ένα στοιχείο της διαδικασίας της δοκιμασίας κατά τον καιρό της σφραγίσεως περιλαμβάνει την αναγνώριση της συνδέσεως των εσωτερικών και εξωτερικών ιστοριών που παριστάνονται στο κεφάλαιο ένδεκα και εδάφιο ένδεκα από τον Δανιήλ και τον Ιωάννη.

«Η Αποκάλυψη είναι ένα σφραγισμένο βιβλίο, αλλά είναι επίσης και ένα ανοιγμένο βιβλίο. Καταγράφει θαυμαστά γεγονότα που πρόκειται να λάβουν χώρα στις έσχατες ημέρες της ιστορίας αυτής της γης. Οι διδασκαλίες αυτού του βιβλίου είναι σαφείς, όχι μυστικιστικές και ακατανόητες. Σε αυτό επαναλαμβάνεται η ίδια γραμμή προφητείας όπως και στο βιβλίο του Δανιήλ. Ορισμένες προφητείες ο Θεός τις έχει επαναλάβει, δείχνοντας έτσι ότι πρέπει να τους αποδοθεί σημασία. Ο Κύριος δεν επαναλαμβάνει πράγματα που δεν έχουν μεγάλη σπουδαιότητα». Manuscript Releases, τόμος 9, σ. 8.

Τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης αντιπροσωπεύουν δύο μάρτυρες, και οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες παρουσιάζονται ως δύο μάρτυρες στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης. Στο ενδέκατο εδάφιο του κεφαλαίου, οι δύο μάρτυρες, που αντιπροσωπεύονται από τον Ηλία και τον Μωυσή, ανασταίνονται, όπως προτυπώνεται τόσο από τον Ιωάννη μέσα στο βραστό λάδι όσο και από τον Δανιήλ στον λάκκο των λεόντων. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες αντιπροσωπεύονται από τον Δανιήλ και τον Ιωάννη, καθώς επίσης από τον Ηλία και τον Μωυσή. Για να επιτύχει στη διαδικασία της δοκιμασίας που παράγει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, ο σπουδαστής πρέπει να κατανοήσει ότι η αλήθεια εδραιώνεται επί δύο μαρτύρων, και ότι τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης αντιπροσωπεύουν δύο μάρτυρες, και ότι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες έχουν προτυπωθεί ως ο Ηλίας και ο Μωυσής, καθώς και ως ο Δανιήλ και ο Ιωάννης.

Αυτές οι αλήθειες αποτελούν μόνον ένα σύντομο δείγμα προφητικών αληθειών που συνδέονται με την εσωτερική και εξωτερική ιστορία η οποία παριστάνεται από το «ένδεκα, ένδεκα» τόσο στον Δανιήλ όσο και στην Αποκάλυψη. Ως Παλμονί, ο Χριστός καθοδήγησε στην ευθυγράμμιση των δύο περικοπών, καθώς επίσης και στο ότι το ένδεκα, συν ένδεκα, ισούται με είκοσι δύο, το οποίο με τη σειρά του είναι το ένα δέκατο ή δεκάτη των διακοσίων είκοσι, που αποτελεί σύμβολο του συνδυασμού της θεότητας με την ανθρωπότητα. Ο Παλμονί εδραίωσε, επί περισσοτέρων από δύο μαρτύρων, ότι τα «διακόσια είκοσι» παριστούν τον συνδυασμό της θεότητας και της ανθρωπότητας, ο οποίος με τη σειρά του αποτελεί περιγραφή της ενανθρωπήσεως του Χριστού όταν Αυτός προσέλαβε επί του Εαυτού Του πεπτωκία σάρκα. Πράττοντας τούτο, έθεσε ενώπιον του ανθρωπίνου γένους το παράδειγμα ότι, εάν είναι πρόθυμοι να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις του ευαγγελίου, ο Χριστός είναι πρόθυμος να συνδυάσει τη θεότητά Του με την ανθρωπότητά μας. Η θεότητα και η ανθρωπότητα είναι, επομένως, δύο μάρτυρες.

Η «Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού», η οποία ανοίχθηκε ακριβώς πριν από το κλείσιμο της δοκιμασίας, περιλαμβάνει ότι ο Ιησούς είναι ο «Λόγος» του Θεού.

Εν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. Πάντα δι’ αὐτοῦ ἐγένετο· καὶ χωρὶς αὐτοῦ δὲν ἐγένετο οὐδὲ ἓν, τὸ ὅποιον ἐγένετο. Ἐν αὐτῷ ἦτο ζωὴ· καὶ ἡ ζωὴ ἦτο τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει· καὶ ἡ σκοτία δὲν κατέλαβεν αὐτό. Ἰωάννης 1:1–5.

Η Βίβλος είναι ο «Λόγος» του Θεού, ο οποίος, όπως ακριβώς ο Χριστός, αντιπροσωπεύει τον συνδυασμό της θεότητας με την ανθρωπότητα. Η Βίβλος αντιπροσωπεύει τους δύο μάρτυρες της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, οι οποίοι είναι επίσης ο Μωυσής και ο Ηλίας στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο ένδεκα.

«Σχετικά με τους δύο μάρτυρες, ο προφήτης δηλώνει περαιτέρω: “Οὔτοί εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι καὶ αἱ δύο λυχνίαι αἱ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τῆς γῆς ἐστῶσαι.” “Ο λόγος σου,” εἶπε ὁ ψαλμωδός, “εἶναι λύχνος εἰς τοὺς πόδας μου καὶ φῶς εἰς τὴν ὁδόν μου.” Αποκάλυψις 11:4· Ψαλμός 119:105. Οἱ δύο μάρτυρες ἀντιπροσωπεύουν τὶς Γραφές τῆς Παλαιάς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 267.

Οι δύο μάρτυρες είναι οι δύο ελαίες, οι δύο λυχνίες και η Παλαιά και η Καινή Διαθήκη, οι οποίες παριστάνονται στην παράγραφο ως «Ο λόγος σου». Η «Αποκάλυψις του Ιησού Χριστού», η οποία αποσφραγίζεται από τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα ακριβώς πριν από τη λήξη του καιρού της δοκιμασίας, είναι «η τελική αύξηση της γνώσεως», η οποία δοκιμάζει εκείνους που είναι υποψήφιοι να είναι ένας από τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Η «τελική αύξηση της γνώσεως» είναι επίσης το άγγελμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου στην παραβολή των δέκα παρθένων.

«Τότε ἀποκρίθηκα καὶ εἶπα πρὸς αὐτόν, Τίνες εἶναι αὗται αἱ δύο ἐλαῖαι ἐπὶ τὰ δεξιὰ τῆς λυχνίας καὶ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ αὐτῆς; Καὶ ἀποκρίθηκα πάλιν καὶ εἶπα πρὸς αὐτόν, Τίνες εἶναι αἱ δύο κλάδοι τῶν ἐλαιῶν, οἵτινες διὰ τῶν δύο χρυσῶν σωλήνων ἐκχέουσιν ἀφ’ ἐαυτῶν τὸ χρυσίον; Καὶ ἀπεκρίθη πρὸς ἐμὲ καὶ εἶπεν, Δὲν γνωρίζεις τί εἶναι ταῦτα; Καὶ εἶπα, Οὐχι, κύριέ μου. Τότε εἶπεν, Οὔτοί εἶναι οἱ δύο κεχρισμένοι, οἱ παριστάμενοι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου πάσης

της γης. Ζαχαρίας 4:11–14. Αὐτοὶ ἐκχέουν ἀφ’ ἑαυτῶν εἰς τὰς χρυσᾶς φιάλας, αἵτινες ἀντιπροσωπεύουν τὰς καρδίας τῶν ζώντων ἀγγελιοφόρων τοῦ Θεοῦ, οἵτινες μεταφέρουν τὸν Λόγον τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν λαὸν μετὰ προειδοποιήσεων καὶ ἰκεσιῶν. Ὁ αὐτὸς ὁ Λόγος πρέπει νὰ εἶναι ὅπως παρίσταται, τὸ χρυσὸν ἔλαιον, ἐκχεόμενον ἀπὸ τὰς δύο ἐλαίας αἵτινες παρίστανται ἐνώπιον τοῦ Κυρίου πάσης τῆς γῆς. Τοῦτο εἶναι τὸ βάπτισμα διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ πυρός. Τοῦτο θὰ ἀνοίξη τὴν ψυχὴν τῶν ἀπίστων εἰς ἔλεγχον. Αἱ ἀνάγκαι τῆς ψυχῆς δύνανται νὰ πληρωθοῦν μόνον διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος ἀφ’ ἑαυτοῦ δὲν δύναται νὰ πράξη οὐδέν, ἵνα ἱκανοποιήσῃ τοὺς πόθους καὶ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῆς καρδίας». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 4, 1180.

Ο Λόγος του Θεού είναι τόσο η Βίβλος όσο και ο Χριστός, και η Βίβλος και ο Χριστός αντιπροσωπεύουν δύο μάρτυρες, όπως επίσης και οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Οι δύο μάρτυρες, με τη σειρά τους, αντιπροσωπεύουν έναν συνδυασμό θεότητας και ανθρωπότητας. Αντιπροσωπεύουν επίσης εσωτερικές και εξωτερικές προφητικές ιστορίες. Ως μάρτυρες, παρείχαν απόδειξη ότι η θεότητα, συνδυασμένη με την ανθρωπότητα, δεν αμαρτάνει. Αντιπροσωπεύουν επίσης τη σύνδεση μεταξύ θεότητας και ανθρωπότητας. Είτε πρόκειται για κλίμακα, αγωγό, σωλήνες, αγγέλους ή οποιοδήποτε από τα άλλα σύμβολα του συνδετικού κρίκου επικοινωνίας μεταξύ Θεού και ανθρώπου, το μήνυμα που μεταβιβάζεται στον άνθρωπο είναι πάντοτε ζωή ή θάνατος.

«Οι κεχρισμένοι, οι παριστάμενοι πλησίον του Κυρίου πάσης της γης, κατέχουν τη θέση που άλλοτε είχε δοθεί στον Σατανά ως επισκιάζοντα χερουβείμ. Διὰ των αγίων ὄντων που περιβάλλουν τον θρόνο Του, ο Κύριος διατηρεῖ ἀδιάκοπη ἐπικοινωνία με τους κατοίκους της γης. Το χρυσὸ ἔλαιο παριστάνει τη χάρη με την οποία ο Θεός διατηρεῖ τις λαμπάδες των πιστῶν εφοδιασμένες, ὥστε να μη τρεμοσβήνουν και σβήσουν. Εάν το ἅγιο αὐτὸ ἔλαιο δεν ἐξεχέτο ἀπὸ τον ουρανό διὰ των μηνυμάτων του Πνεύματος του Θεοῦ, οι δυνάμεις του κακοῦ θα εἶχαν πλήρη ἔλεγχον ἐπὶ των ἀνθρώπων.»

«Ο Θεός ατιμάζεται ὅταν δεν δεχόμεστε τις ἐπικοινωνίες που μας ἀποστέλλει. Ἐτσι ἀρνούμαστε το χρυσὸ λάδι το οποίο θα ἐξέχεε στις ψυχές μας, ὥστε να μεταδοθεῖ σε ἐκείνους που βρίσκονται στο σκοτάδι. Ὅταν ἀκουστὴ ἡ κλήση: “Ἴδού, ὁ νυμφίος ἐρχεται· ἐξέλθετε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ”, ὅσοι δεν ἔλαβαν το ἅγιο λάδι, ὅσοι δεν ἔτρεφαν τη χάρη του Χριστοῦ στις καρδιές τους, θα διαπιστώσουν, ὅπως οι μωρές παρθένοι, ὅτι δεν εἶναι ἐτοιμοὶ να συναντήσουν τον Κύριό τους. Δεν ἔχουν, μέσα στον εαυτό τους, τη δύναμη να ἀποκτήσουν το λάδι, και ἡ ζωὴ τους καταστρέφεται. Ἀλλ’ ἀν ζητηθεῖ το Ἅγιο Πνεῦμα του Θεοῦ, ἀν ἰκετεύσουμε, ὅπως ἔκανε ὁ Μωυσής, “Δείξον μοι τὴν δόξαν σου”, ἡ ἀγάπη του Θεοῦ θα ἐκχυθεῖ στις καρδιές μας. Μέσω των χρυσῶν σωλήνων, το χρυσὸ λάδι θα μεταδοθεῖ σε ἐμᾶς. “Οὐχὶ διὰ δυνάμεως, οὐδὲ διὰ ἰσχύος, ἀλλὰ διὰ του Πνεύματός μου, λέγει ὁ Κύριος των Δυνάμεων.” Καθὼς δεχόμεστε τις λαμπρές ἀκτίνες του Ἡλίου της Δικαιοσύνης, τα τέκνα του Θεοῦ λάμπουν ὡς φῶτα μέσα στον κόσμον.» Review and Herald, July 20, 1897.

Ἡ ἐκχύση του Ἁγίου Πνεύματος λαμβάνει χώρα κατὰ τὴ διάρκεια των εσωτερικῶν και εξωτερικῶν ιστοριῶν που ἐπισημαίνονται ἀπὸ τον Δανιὴλ και τὴν Ἀποκάλυψη 11:11. Ὑπάρχουν «τουλάχιστον» τέσσερις προφητικοὶ χαρακτήρες που ἐκπροσωποῦνται στα ἐδάφια ἑνδεκα και

δώδεκα του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, οι οποίοι πρέπει να προσδιορισθούν. Υπάρχουν επίσης τέσσερις που πρέπει να προσδιορισθούν στα εδάφια δεκατρία έως δεκαπέντε, και τέσσερις στο εδάφιο δεκαέξι. Ζούμε τώρα ακριβώς μέσα σε αυτή την ιστορία, επομένως αρμόζει σε εμάς, ως σπουδαστές της προφητείας, να διακρίνουμε ποιοι είναι οι συμβολικοί χαρακτήρες των εδαφίων ένδεκα έως δεκαέξι, διότι αυτοί αντιπροσωπεύουν μία προφητική γραμμή που καλύπτει την κεκρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα του ίδιου κεφαλαίου.

Φαίνεται επίσης εύλογο να προσδιορίσουμε τις προσωπικότητες που αντιπροσωπεύονται στην ιστορία του εδαφίου σαράντα, η οποία αποσφραγίζεται από το 1989.

Και είπε: Πήγαινε τον δρόμο σου, Δανιήλ· διότι οι λόγοι είναι κλεισμένοι και σφραγισμένοι μέχρι του καιρού του τέλους. Πολλοί θα καθαριστούν και θα λευκανθούν και θα δοκιμαστούν· οι ασεβείς όμως θα πράττουν ασεβώς, και κανείς από τους ασεβείς δεν θα εννοήσει· οι συνετοί όμως θα εννοήσουν. Δανιήλ 12:9, 10.

Το εδάφιο σαράντα αρχίζει στον καιρό του τέλους, το 1798, όταν ο Ναπολέων της Γαλλίας οδήγησε τον πάπα σε αιχμαλωσία. Η δικαιολόγηση του Ναπολέοντος βασιζόταν στην παραβιασθείσα Συνθήκη του Τολεντίνο το 1797. Η μάχη του Ναπολέοντος με τον πάπα είχε προηγουμένως προτυπωθεί στην ιστορία που εκπλήρωσε τα εδάφια έξι και επτά του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ. Η παραβιασθείσα γαμήλια συνθήκη και η ήττα του βασιλέως του βορρά από τον βασιλέα του νότου, σε εκπλήρωση των εδαφίων έξι και επτά, επαναλήφθηκαν στην ιστορία του 1798, και με αυτόν τον τρόπο αντιπροσωπεύουν την προφητεία του Λόγου του Θεού στα εδάφια έξι και επτά, καθώς και την εκπλήρωση αυτών των εδαφίων στην αρχή του πολέμου μεταξύ του Πτολεμαίου Φιλαδέλφου, του δευτέρου και βασιλέως της Αιγύπτου, και του Αντιόχου Θεού, του τρίτου βασιλέως της Συρίας. Ο Πτολεμαίος αντιπροσώπευε τον βασιλέα του νότου και ο Αντίοχος αντιπροσώπευε τον βασιλέα του βορρά.

Η προφητεία των εδαφίων, σε συνδυασμό με την εκπλήρωση εκείνης της προφητείας στην ιστορία του Πτολεμαίου και του Αντιόχου—η οποία, με τη σειρά της, προτυπώθηκε, και η ιστορία του Ναπολέοντος και του πάπα το 1798 παρέχουν τρεις γραμμές που προτυπώνουν την ιστορία του Πούτιν και του Ζελένσκι στα εδάφια ένδεκα και δώδεκα. Έτσι, η κατανόηση ότι ο καιρός του τέλους το 1798 αντιπροσωπεύει την ιστορία του Ναπολέοντος και του πάπα είναι ελλιπής, αν σταματά εκεί. Πρέπει να κατανοήσουμε τι προλέγουν τα εδάφια έξι και επτά σχετικά με τον Ναπολέοντα και τον πάπα, και επίσης τι διδάσκει η ιστορία του Πτολεμαίου και του Αντιόχου για εκείνη την ίδια περίοδο. Όταν κατανοήσουμε αυτές τις γραμμές της αλήθειας, μπορούμε τότε να αντιληφθούμε ότι εκείνες οι προηγούμενες ιστορικές εκπληρώσεις προσδιορίζουν την αρχική ιστορία του εδαφίου σαράντα, και, πράττοντας τούτο, προσδιορίζουν επίσης και το τέλος του εδαφίου σαράντα, όταν ο Πούτιν, ο οποίος έχει προτυπωθεί από τον Ναπολέοντα και τον Πτολεμαίο—ο Πούτιν ο οποίος έχει προλεχθεί στα εδάφια έξι και επτά, εκπληρώνει τα εδάφια ένδεκα και δώδεκα.

Μια σημαντική παρατήρηση σχετικά με την προφητική σχέση μεταξύ του δράκοντος και του θηρίου, όπως ο Ιωάννης τα προσδιόριζε, ή όπως «το παντοτινόν και το βδέλυγμα της ερημώσεως» τα παρίστανε ο Δανιήλ, είναι ότι προφητικώς είναι πολύ όμοια. Ο Ιωάννης το

διατυπώνει ως εξής.

Και προσεκύνησαν τον δράκοντα, ο οποίος έδωσε εξουσία στο θηρίο· και προσεκύνησαν το θηρίο, λέγοντας: Τίς είναι όμοιος με το θηρίο; τίς δύναται να πολεμήσει με αυτό; Αποκάλυψη 13:4.

Το να λατρεύει κανείς τον δράκοντα σημαίνει να λατρεύει το θηρίο, διότι και τα δύο αντιπροσωπεύουν τη θρησκεία του παγανισμού. Όπως και ο Ιωάννης, ο Δανιήλ χρησιμοποιεί «το μικρό κέρας» του όγδοου κεφαλαίου του Δανιήλ, εδάφια εννέα έως δώδεκα, για να αντιπροσωπεύσει τόσο την ειδωλολατρική όσο και την παπική Ρώμη, αν και διακρίνει σαφώς μεταξύ των δύο, προσδιορίζοντας το μικρό κέρας της ειδωλολατρικής Ρώμης στο αρσενικό γένος και το μικρό κέρας της παπικής Ρώμης στο θηλυκό γένος. Στο έβδομο κεφάλαιο ο Δανιήλ προσδιορίζει την ειδωλολατρική Ρώμη ως «διάφορη» από τα βασίλεια που προηγήθηκαν αυτής, και περαιτέρω προσδιορίζει ότι και η παπική Ρώμη ήταν επίσης «διάφορη». Η Ρώμη, είτε ειδωλολατρική είτε παπική, είναι διάφορη. Το ανδρικό σύμβολο της Ρώμης, που αντιπροσωπεύει την ειδωλολατρική Ρώμη, υποστηρίζεται από τον Αχαάβ και τον Ηρώδη. Αμφότεροι ήσαν νυμφευμένοι με σύμβολα του παπισμού. Η γυναίκα είναι η εκκλησιαστική επιτηδειότητα και ο άνδρας είναι η κρατική επιτηδειότητα, ώστε, στο προφητικό επίπεδο, όταν ο Λόγος του Θεού μιλεί περί ανδρός και γυναικός που γίνονται μία, επιβεβαιώνει την πραγματικότητα ότι η ειδωλολατρική Ρώμη και η παπική Ρώμη είναι πολύ παρόμοιες υπό την προφητική έννοια, διότι είναι μία σάρκα.

Η σχέση της Γαλλίας προς τον παπισμό το 1798 προτυπώνει τη σχέση των Ηνωμένων Πολιτειών με τον παπισμό, όταν οι δέκα βασιλείς κατακάψουν τη Ρώμη με πυρ και φάγουν τις σάρκες της.

Και τα δέκα κέρατα, τα οποία είδες επάνω στο θηρίο, αυτά θα μισήσουν την πόρνη και θα την καταστήσουν έρημη και γυμνή, και θα φάνε τις σάρκες της και θα την κατακάψουν με φωτιά. Αποκάλυψη 17:16.

Η σχέση της Γαλλίας προς τον παπισμό, όταν το έτος 538 ανήγαγε τον παπισμό στην εξουσία, προτυπώνει το έργο των Ηνωμένων Πολιτειών κατά την επούλωση του θανάσιμου τραύματος του παπισμού με τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής.

Και είδον άλλο θηρίο αναβαίνον εκ της γης· και είχε δύο κέρατα όμοια με αρνίου, και ελάλει ως δράκων. Και εξασκεί πάσαν την εξουσίαν του πρώτου θηρίου ενώπιον αυτού, και κάμνει την γην και τους κατοικούντας εν αυτή να προσκυνήσωσι το πρώτον θηρίον, του οποίου η πληγή η θανατηφόρος εθεραπεύθη. Και ποιεί μεγάλα σημεία, ώστε και πυρ κάμνει να καταβαίνει εκ του ουρανού εις την γην ενώπιον των ανθρώπων, και πλανά τους κατοικούντας επί της γης διά των σημείων τα οποία εδόθη εις αυτό να κάμη ενώπιον του θηρίου· λέγων προς τους κατοικούντας επί της γης να κάμωσιν εικόνα εις το θηρίον, το οποίον είχε την πληγήν εκ μαχαίρας, και έζησε. Αποκάλυψις 13:11-14.

Ο «καιρός του τέλους» το 1798, σε εκπλήρωση του τεσσαρακοστού εδαφίου, προσδιορίζει ότι ο πνευματικός βασιλέας του βορρά απομακρύνεται από τον πνευματικό βασιλέα του νότου. Εκείνη η προφητική ιστορία είναι η τελική ιστορία των χιλίων διακοσίων εξήντα ετών της παπικής κυριαρχίας, και επομένως τα προφητικά χαρακτηριστικά της αρχής εκείνης της προφητικής ιστορίας παριστάνονται στο τέλος. Το 538 το τέταρτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας έδωσε τη

θέση του στο πέμπτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας, και το 1798 το πέμπτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας έδωσε τη θέση του στο έκτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας.

Το 538 αποτελεί επίσης ένα μεσαίο ορόσημο της κατάρας των «επτά καιρών» του Λευιτικού εικοστού έκτου εναντίον του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ, η οποία άρχισε το 723 π.Χ., όταν η Ασσυρία οδήγησε τον Εφραΐμ σε αιχμαλωσία. Το 1798, επομένως, κατέχει όχι μόνο τα προφητικά χαρακτηριστικά του 538, αλλά και του 723 π.Χ. Το 723 π.Χ. οι δέκα φυλές του Ισραήλ καταβάλλονταν από την Ασσυρία, και χίλια διακόσια εξήντα χρόνια αργότερα, το 538, η παγανιστική Ρώμη καταβαλλόταν από την παπική Ρώμη, η οποία με τη σειρά της καταβλήθηκε από τη Γαλλία το 1798, κατά τη λήξη των «επτά καιρών».

Το 1798 η Γαλλία, ο βασιλεύς του νότου, κατέβασε τον παπισμό από τον θρόνο. Το 538 η Γαλλία, το κατεξοχήν σύμβολο της διαλύσεως της παγανιστικής Ρώμης σε δέκα βασίλεια, έθεσε τον παπισμό επί του θρόνου. Κατά τον νόμο της Κυριακής οι Ηνωμένες Πολιτείες επαναλαμβάνουν τον ρόλο της Γαλλίας το 538, και όταν οι δέκα βασιλείς κατακάψουν τον παπισμό με πυρ και φάγουν τις σάρκες της, οι Ηνωμένες Πολιτείες επαναλαμβάνουν τον ρόλο της Γαλλίας το 1798.

Η κρίση των «επτά καιρών» εναντίον των βορείου και νοτίου βασιλείων του Ισραήλ επήλθε διά βασιλείων τα οποία εξήλθαν από τον βορρά.

Ὁ Ἰσραὴλ εἶναι πρόβατον διεσκορπισμένον· οἱ λέοντες τὸν ἐξέδιωξαν· πρῶτον ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας αὐτὸν κατεβρόχθισε, καὶ τελευταῖος οὗτος ὁ Ναβουχοδονόσορ, βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος, συνέτριψε τὰ ὀστά αὐτοῦ. Ἱερεμίας 50:17.

Η Ασσυρία εξήλθε από τον βορρά και κατέκτησε τις δέκα φυλές το 723 π.Χ., και η Βαβυλώνα αιχμαλώτισε τον Ιούδα το 677 π.Χ. Αν και ο Ισραήλ ήταν το βόρειο βασίλειο σε σχέση προς τον Ιούδα, εντούτοις αμφοτερα τα βασίλεια κατακτήθηκαν από εχθρούς εκ του βορρά, καθιστώντας έτσι τόσο τον Ισραήλ όσο και τον Ιούδα νότια βασίλεια σε σχέση προς τον εχθρό που τους οδήγησε στην αιχμαλωσία. Το 723 π.Χ. αντιπροσωπεύει τον βασιλέα του βορρά να κατακτά ένα νότιο δεκαπλό βασίλειο. Το 538 αντιπροσωπεύει μια μετάβαση από τον παγανισμό στον παπισμό και επίσης ένα βόρειο βασίλειο να κατακτά ένα δεκαπλό βασίλειο. Το 1798 αντιπροσωπεύει έναν βασιλέα του βορρά να ηττάται από έναν βασιλέα του νότου, ο οποίος αντιπροσωπεύει ένα δεκαπλό βασίλειο.

Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐγένετο μέγας σεισμός, καὶ τὸ δέκατον τῆς πόλεως ἔπεσε, καὶ ἐν τῷ σεισμῷ ἐφονεύθησαν ἑπτὰ χιλιάδες ἀνθρώπων· καὶ οἱ λοιποὶ ἐφοβήθησαν καὶ ἔδωκαν δόξαν τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ. Ἀποκάλυψις 11:13.

Η μεταβατική περίοδος που συνδέεται με το 538, όταν η Ρώμη μεταβλήθηκε από παγανιστική σε παπική, είναι επίσης η μεταβολή στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ από το αρσενικό στο θηλυκό, η οποία συμβολικά είναι η μετάβαση από την κρατική πολιτική στην εκκλησιαστική πολιτική. Η προφητεία των «επτά καιρών» φέρει την υπογραφή της «αλήθειας», διότι το πρώτο γράμμα (723 π.Χ.) απεικονίζει το εικοστό δεύτερο και τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου (1798), ενώ το δέκατο τρίτο και μεσαίο γράμμα αντιπροσωπεύει την ανταρσία (538). Ο Δανιήλ προσδιορίζει ότι η «παράβαση» που συμβολίζεται από την έκφραση «η παράβαση της ερημώσεως» ήταν ο

συνδυασμός εκκλησίας και κράτους, με την εκκλησία να ελέγχει τη μεταξύ τους σχέση. Αυτή η «παράβαση» αντιπροσωπεύει το 538, το οποίο είναι το μέσον και, μεταφορικά, το δέκατο τρίτο γράμμα των τριών κύριων οροσήμων κατά την περίοδο των επτά καιρών εναντίον των δέκα βορείων φυλών του Ισραήλ.

Το 1798, κατά «τον καιρόν του τέλους», όπως εκτίθεται στο τεσσαρακοστό εδάφιο του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, η αθεϊστική Γαλλία, ο βασιλεύς του νότου, επέφερε το θανάσιμο τραύμα στον παπισμό, τον βασιλέα του βορρά. Το 1989 ο παπισμός ανταπέδωσε εναντίον του αθεϊστικού βασιλέως του νότου, ο οποίος τότε είχε καταστεί η Σοβιετική Ένωση. Η ανταπόδοση περιελάμβανε μυστική συμμαχία μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και του Βατικανού. Η σαρωτική παράσυρση της Σοβιετικής Ενώσεως το 1989 τερματίζει το γραπτό προφητικό μήνυμα του τεσσαρακοστού εδαφίου, και το επόμενο εδάφιο, το τεσσαρακοστό πρώτο, αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Έτσι, από την κατάρρευση της Σοβιετικής Ενώσεως το 1989 έως τον νόμο της Κυριακής στο επόμενο εδάφιο, ζούμε στην κρυφή ιστορία του τεσσαρακοστού εδαφίου.

Το εδάφιο σαράντα αρχίζει με τον προσδιορισμό ενός βασιλιά του νότου και ενός του βορρά το 1798, και κατόπιν, το 1989, ενός βασιλιά του νότου και ενός του βορρά, καθώς και μιας τρίτης δύναμης που παριστάνεται από τα άρματα, τα πλοία και τους ιππείς.

Καὶ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ τέλους ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου θέλει ἐμβεβῆσθαι ἐπ’ αὐτόν· καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ βορρᾶ θέλει ἔλθει ἐπ’ αὐτόν ὡς λαΐλαψ, μετὰ ἀρμάτων καὶ μετὰ ἰππέων καὶ μετὰ πλοίων πολλῶν· καὶ θέλει εἰσέλθει εἰς τὰς χώρας, καὶ θέλει κατακλύσει καὶ διαβῆ. Δανιήλ 11:40.

Στον «καιρό του τέλους» το 1798, ένας κυριολεκτικός στρατηγός του Ναπολέοντα εισήλθε στο Βατικανό και κυριολεκτικώς συνέλαβε τον πάπα και τον φυλάκισε. Το 1989 έλαβε χώρα η ανταπόδοση για το 1798. Υπήρξαν προφητικές μεταβάσεις που έλαβαν χώρα στην ιστορία μεταξύ του 1798 και του 1989, τις οποίες είναι σημαντικό να επισημάνουμε. Η αθεϊστική Γαλλία, ο βασιλέας του νότου κατά τη χρονική περίοδο του 1798, ήταν ο πρώτος πνευματικός βασιλέας του νότου, και η Ρωσία του Πούτιν είναι προορισμένη να είναι ο τελευταίος της. Η Γαλλία προσδιορίζεται στην Αποκάλυψη ένδεκα, η οποία προσδιορίζεται ευθέως από την Αδελφή White ως η αθεϊστική Γαλλία. Ένα από τα δύο σύμβολα που προσδιορίζουν τη Γαλλία στο ενδέκατο κεφάλαιο είναι η Αίγυπτος, την οποία η Αδελφή White προσδιορίζει ως σύμβολο του αθεϊσμού. Στο κεφάλαιο αυτό, το θηρίο που αναβαίνει από την άβυσσο ήταν ο αθεϊσμός, ο οποίος εισήλθε στην ιστορία κατά τη διάρκεια εκείνης της χρονικής περιόδου.

Ο αθεϊσμός εισέρχεται στην ιστορία, αρχίζοντας με τη Γαλλία κατά τη χρονική περίοδο του 1798, και έως το 1989 ο πνευματικός βασιλέας του αθεϊσμού έχει καταστεί η Σοβιετική Ένωση. Η σαρωτική απομάκρυνση της Σοβιετικής Ένωσης το 1989, σε εκπλήρωση μιας μυστικής συμμαχίας μεταξύ του Πάπα Ιωάννη Παύλου Β΄ και του Ρόναλντ Ρήγκαν, είχε προτυπωθεί στο δέκατο εδάφιο του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, και μία δεύτερη μαρτυρία για το δέκατο εδάφιο βρίσκεται στο ησαϊκό χωρίο περί των δύο κατάρων των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών εναντίον των βόρειου και νότιου βασιλείων του Ισραήλ, όπως εκτίθεται στα κεφάλαια επτά έως έντεκα.

Το 1989 καθίσταται, επομένως, το σημείο αναφοράς για την επίλυση των προφητικών αιγιμάτων των εσχάτων ημερών. Τότε αποσφραγίστηκε το εδάφιο σαράντα. Μπορεί τώρα να αναγνωρισθεί ότι το εδάφιο σαράντα αρχίζει το 1798 και ολοκληρώνεται με τον νόμο της Κυριακής του εδαφίου σαράντα ένα.

Κατά τον νόμο της Κυριακής, οι Ηνωμένες Πολιτείες θα μιλήσουν ως δράκων και θα τερματίσουν την εξουσία τους ως η έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας. Άρχισαν τον καιρό της βασιλείας τους το 1798, όταν η πέμπτη βασιλεία έλαβε θανάσιμο τραύμα. Το 1798 οι Ηνωμένες Πολιτείες θέσπισαν τους Νόμους περί Αλλοδαπών και Στάσεως, τυποποιώντας έτσι το τέλος της έκτης βασιλείας ήδη από την ίδια την αρχή της. Το εδάφιο σαράντα είναι, επομένως, η ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών ως της έκτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας.

Το 1798 είναι το πρώτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, ο νόμος της Κυριακής είναι το εικοστό δεύτερο και τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, και το 1989 είναι το ορόσημο στο μέσον, το οποίο αντιπροσωπεύει την αποστασία που συμβολίζεται από τον αριθμό δεκατρία και από το δέκατο τρίτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου. Το 1989 αντιπροσωπεύει την αποστασία της μυστικής συμμαχίας του Ρήγκαν με τον αντίχριστο της βιβλικής προφητείας. Το 1989 εισάγει τον πρώτο από τους τελευταίους οκτώ προέδρους που βασιλεύουν κατά τη διάρκεια μιας περιόδου κλιμακούμενης αποστασίας εναντίον του Συντάγματος. Το 1989 άρχισε μια διαδικασία δοκιμασίας μεταξύ των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας, η οποία έχει σχεδιαστεί να παραγάγει δύο τάξεις προσκυνητών. Οι πιστοί είναι οι λίγοι· οι άπιστοι είναι οι πολλοί. Το 1989 αντιπροσωπεύει το κεντρικό ορόσημο του εδαφίου σαράντα, και αντιπροσωπεύει την αποστασία που συμβολίζεται από το δέκατο τρίτο γράμμα. Το εδάφιο σαράντα φέρει την υπογραφή της «αλήθειας».

Το εδάφιο σαράντα περιλαμβάνει βασιλείς του βορρά και του νότου, οι οποίοι, στο τέλος του εδαφίου, είναι διαφορετικοί μέσα στην ιστορία. Περιλαμβάνει επίσης τις Ηνωμένες Πολιτείες, οι οποίες, σύμφωνα με τον Ιωάννη, είναι ο ψευδοπροφήτης που συνεργάζεται με τον δράκοντα και το θηρίο για να οδηγήσει τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα. Ο βασιλιάς του νότου στο εδάφιο σαράντα είναι ο δράκων, ο βασιλιάς του βορρά είναι το θηρίο· τα άρματα, τα πλοία και οι ιππείς είναι ο ψευδοπροφήτης. Η εκπλήρωση του εδαφίου σαράντα το 1989 καθίσταται σημαντικό προφητικό γνώρισμα για την κατανόηση των εδαφίων ένδεκα έως δεκαπέντε. Εάν δεν είστε ορθοί ως προς το 1989, δεν μπορείτε λογικά να είστε ορθοί ως προς την ιστορία μέσα στην οποία βρισκόμαστε σήμερα.

Από το 1989 έως τον νόμο της Κυριακής, τρεις πόλεμοι δι' αντιπροσώπων υπέρ του παπισμού παριστάνονται στα εδάφια δέκα έως δεκαπέντε. Τα εδάφια αυτά πρέπει να θεωρηθούν ως μία συνεχής ιστορία, διότι ο ίδιος «Αντίοχος ο Μέγας» απαντάται στις τρεις μάχες που παριστάνονται στην ιστορική εκπλήρωση των εδαφίων δέκα έως δεκαπέντε.

Και οι τρεις μάχες αποτελούν μία προφητική γραμμή, διότι ο Αντίοχος ο Μέγας ήταν παρών σε καθεμία από τις τρεις μάχες. Το εδάφιο δέκα και το Ησαΐας 8:8 παρέχουν δύο μάρτυρες για την εκπλήρωση του εδαφίου σαράντα το 1989. Το εδάφιο σαράντα είναι το σημείο αναφοράς στο εδάφιο δέκα και στο Ησαΐας 8:8. Τα «άρματα, πλοία και ιππείς» αντιπροσωπεύουν τα δύο κέρατα του θηρίου της γης στο δέκατο τρίτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης. Στο τέλος, όταν οι Ηνωμένες

Πολιτείες «λαλεί ως δράκων», τα δύο κέρατα δεν είναι πλέον ο Ρεπουμπλικανισμός και ο Προτεσταντισμός. Εκείνον τον καιρό οι λεγόμενοι Προτεστάντες θα ενωθούν με τον Καθολικισμό, και η Συνταγματική Δημοκρατία θα μεταβληθεί σε δικτατορία. Κατά την περίοδο εκείνη τα δύο κέρατα του θηρίου της γης θα είναι η οικονομική και η στρατιωτική ισχύς. Στο δέκατο τρίτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης οι Ηνωμένες Πολιτείες εξαναγκάζουν τον κόσμο να δεχθεί το χάραγμα του θηρίου, προκειμένου να αγοράζει και να πωλεί, καθώς και υπό την απειλή θανάτου. Αυτά τα δύο κέρατα είναι τα «πλοία» του Δανιήλ, που αντιπροσωπεύουν την οικονομική ισχύ, και οι «ιππείς και άρματά» του, που αντιπροσωπεύουν τη στρατιωτική ισχύ.

Το 1989 θεμελιώνει ότι, όταν εφαρμόζουμε την ιστορική εκπλήρωση των μαχών της Ραφίας και του Πανίου στα εδάφια ένδεκα έως δεκαπέντε, πρέπει να χρησιμοποιείται η ίδια προφητική μεθοδολογία που χρησιμοποιήθηκε για να κατανοηθεί το 1989 και η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, διότι ο Αντίοχος ο Μέγας εκπροσωπείται και στις τρεις μάχες που παρουσιάζονται στα εδάφια δέκα έως δεκαπέντε. Ο Αντίοχος αντιπροσωπεύει τη δύναμη των αρμάτων, των πλοίων και των ιππέων, ο οποίος, το 1989, ήταν ο Ronald Reagan, ο πρώτος από οκτώ προέδρους, εκ των οποίων ο τελευταίος ήταν επίσης ο έκτος και είναι τώρα ο όγδοος, ο οποίος είναι εκ των επτά.

Σύμφωνα με το εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Ησαΐα, η παπική εξουσία (η πόρνη που πορνεύει με τους βασιλείς της γης) θα ήταν κρυμμένη κατά τη διάρκεια της κυριαρχίας των Ηνωμένων Πολιτειών ως της έκτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας. Το 1989 οι Ηνωμένες Πολιτείες, οι οποίες είχαν προτυπωθεί από τον Αντίοχο τον Μέγα, ήταν η πληρεξούσια δύναμη του παπισμού στον πόλεμό του εναντίον του θηρίου της αθεΐας, το οποίο της επέφερε θανατηφόρο πλήγμα το 1798.

Οι τρεις μάχες των εδαφίων δέκα έως δεκαπέντε αντιπροσωπεύουν πόλεμο μεταξύ του βασιλέως του βορρά, ο οποίος, ως η κεκρυμμένη πόρνη της Τύρου, χρησιμοποιεί πληρεξούσιες δυνάμεις καθώς προχωρεί προς την αποκατάσταση της ισχύος του και την ήττα του βασιλέως της αθεΐας—του βασιλέως του νότου. Οι ιστορικές εκπληρώσεις των τριών μαχών των εδαφίων δέκα έως δεκαπέντε μάς διδάσκουν ότι στην πρώτη και στην τελευταία μάχη ο Αντίοχος ο Μέγας νίκησε, αλλά στη μεσαία μάχη ηττήθηκε. Τα προφητικά χαρακτηριστικά των ετών του Ronald Reagan το 1989, με τον Πάπα John Paul II και την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, θα έχουν το αντίστοιχό τους στην τελευταία από τις τρεις μάχες, διότι αυτά τα εδάφια είναι εκείνα που αποσφραγίζονται ακριβώς πριν κλείσει η δοκιμασία. Καθώς το εδάφιο σαράντα αποσφραγίστηκε το 1798 και κατόπιν εκ νέου το 1989, το εδάφιο αποσφραγίστηκε στο τέλος, με αρχή τον Ιούλιο του 2023.

Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού αποσφραγίζεται ακριβώς πριν από το κλείσιμο της δοκιμασίας, και περιλαμβάνει την υπέρτατη αλήθεια ότι ο Ιησούς είναι ο πρώτος και ο έσχατος, και ως εκ τούτου πάντοτε απεικονίζει το τέλος με την αρχή. Η δοκιμασία κλείνει για τον Αντβεντισμό στον νόμο της Κυριακής, και ακριβώς πριν από το κλείσιμο της δοκιμασίας η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού αποσφραγίζεται. Το μήνυμα που καταλήγει στην κλειστή θύρα του νόμου της Κυριακής είναι το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, το οποίο οδήγησε στην κλειστή θύρα της 22ας Οκτωβρίου 1844 στη Μιλλεριτική ιστορία. Η αποσφράγιση του 1798 στην αρχή του εδαφίου σαράντα, η οποία είναι επίσης η αρχή των Ηνωμένων Πολιτειών ως της έκτης βασιλείας της

βιβλικής προφητείας, προτυπώνει την αποσφράγιση του 1989 στο μέσον του εδαφίου σαράντα και την έναρξη του προοδευτικού τέλους των Ηνωμένων Πολιτειών. Η αποσφράγιση του 1798, η οποία προτύπωσε το 1989, αντιπροσωπεύει δύο μάρτυρες για την αποσφράγιση του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου το 2023. Η γραμμή, με τα τρία ορόσημά της, 1798, 1989 και 2023, προσδιορίζει το εσωτερικό έργο του εξαγνισμού δέκα παρθένων και την εξωτερική γραμμή της έκτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας.

Η μάχη που εκτίθεται στο εδάφιο ένδεκα, η οποία εκπληρώθηκε στη Μάχη της Ραφίας όταν ο Αντίοχος ηττήθηκε από τον Πτολεμαίο, αντιπροσωπεύει μία ήττα της παπικής πληρεξούσιας δύναμης, η οποία στην παρούσα αυτή μάχη είναι οι Ναζί της Ουκρανίας, συμμαχημένοι με τα δυτικοευρωπαϊκά παγκοσμιοποιητικά έθνη που συγκροτούν την ΕΕ, το ΝΑΤΟ και πορεύονται σε πλήρη σύμπνοια με τους πολιτικούς και οικονομικούς παγκοσμιοποιητές των Ηνωμένων Εθνών. Εάν ο Αντίοχος ο Μέγας ήταν παρών και στις τρεις μάχες και αντιπροσωπεύει την παπική πληρεξούσια δύναμη εναντίον του βασιλέως του νότου, πώς μπορεί να είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες το 1989, έπειτα οι Ουκρανοί όπως προτυπώνονται από τη Μάχη της Ραφίας, και κατόπιν πάλι οι Ηνωμένες Πολιτείες στη Μάχη του Πανίου; Το εδάφιο δέκα είναι το κλειδί για τα εδάφια ένδεκα έως δεκαπέντε, διότι η εκπλήρωσή του το 1989 παρέχει μία απεικόνιση των προφητικών χαρακτηριστικών του πρώτου από τους τρεις πληρεξούσιους πολέμους. Ποια είναι η προφητική δικαιολόγηση για την ταύτιση του Αντίοχου με την παπική πληρεξούσια δύναμη, ενώ δεν εφαρμόζονται οι Ηνωμένες Πολιτείες σε καθεμία από τις τρεις μάχες;

Στην ιστορία του ουκρανικού πολέμου, ο οποίος έχει προτυπωθεί από τη μάχη της Ραφίας, οι Ηνωμένες Πολιτείες χρησιμοποίησαν τους Ναζί της Ουκρανίας ως την πληρεξούσια δύναμή τους, μέσα στην ίδια ακριβώς ιστορία όπου σχηματίζουν μια εικόνα του παπισμού, της εξουσίας που πάντοτε και μόνο χρησιμοποιεί πληρεξούσιες δυνάμεις για να επιτελεί το βρόμικο έργο της.

Για να απαντηθεί το ζήτημα των πληρεξουσίων δυνάμεων στα εδάφια δέκα έως δεκαπέντε, απαιτείται προφητική μελέτη των χαρακτηριστικών του Αντίοχου ως συμβόλου. Οι Πόλεμοι των Διαδόχων ήταν μια σειρά συγκρούσεων από το 323–281 π.Χ. μεταξύ των Διαδόχων (ελληνικά για «διαδόχους»), των στρατηγών και διαδόχων του Μεγάλου Αλεξάνδρου, οι οποίοι αγωνίσθηκαν για τον έλεγχο της απέραντης αυτοκρατορίας του μετά τον θάνατό του το 323 π.Χ. Ο πρώτος Αντίοχος ήταν ο Αντίοχος Α΄ Σωτήρ, υιός του Σελεύκου Α΄ Νικάτορος, ενός από τους Διαδόχους του Αλεξάνδρου, ο οποίος ίδρυσε τη Σελευκιδική Αυτοκρατορία.

Το όνομα Αντίοχος μπορεί να γίνει κατανοητό ότι σημαίνει εκείνον που στέκεται στη θέση κάποιου άλλου, προκειμένου να τον υποστηρίξει. Ο Αντίοχος είναι σύμβολο της Ρώμης, και η παπική Ρώμη είναι ο αντίχριστος, ο οποίος φέρει παρόμοιο συμβολισμό με τον Αντίοχο. Ο Αντίοχος, ως όνομα, εκπροσωπούσε τον υιό του ιδρυτή της Σελευκιδικής Αυτοκρατορίας, και υπό αυτή την έννοια ο Αντίοχος στεκόταν στη θέση του πατέρα του, στεκόταν ως αντιπρόσωπός του. Η αδελφή White ταυτοποιεί τόσο τον Σατανά όσο και τον πάπα ως τον αντίχριστο, και δηλώνει ότι ο πάπας είναι ο αντιπρόσωπος του Σατανά επί της γης. Έγινε εξέχον δυναστικό όνομα στη Σελευκιδική Αυτοκρατορία, εν μέρει λόγω της σύνδεσής του με τον Αντίοχο Α΄ Σωτήρ και με την πόλη της Αντιόχειας, η οποία ονομάστηκε είτε από τον πατέρα είτε από τον υιό του Σέλευκου Α΄. Ο πάπας είναι ο αντιπρόσωπος του Σατανά, και συμβολικά το όνομα Αντίοχος εκπροσωπεί έναν

αντιπρόσωπο του πατέρα του, του ιδρυτή του βόρειου βασιλείου, ο οποίος εγκατέστησε την πρωτεύουσά του στη Βαβυλώνα.

Μετά τον θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου το 323 π.Χ., η αυτοκρατορία του κατακερματίστηκε μεταξύ των Διαδόχων. Κατά τη Διανομή της Βαβυλώνας (323 π.Χ.), ο Σέλευκος διορίστηκε αρχικώς διοικητής του ιππικού των Εταίρων (υψηλού κύρους στρατιωτικό αξίωμα) υπό τον Περδίκκα, τον επίτροπο της αυτοκρατορίας του Αλεξάνδρου. Έως το 321 π.Χ., ο Σέλευκος διορίστηκε σατράπης (διοικητής) της Βαβυλωνίας κατά τη Διανομή της Τριπαραδείσου, κατόπιν του θανάτου του Περδίκκα και περαιτέρω διαπραγματεύσεων μεταξύ των Διαδόχων. Το 316 π.Χ., ο Αντίγονος Α΄ Μονόφθαλμος, ένας άλλος Διάδοχος, ανάγκασε τον Σέλευκο να διαφύγει από τη Βαβυλώνα εξαιτίας της αυξανόμενης ισχύος του Αντιγόνου. Ο Σέλευκος κατέφυγε στον Πτολεμαίο Α΄ Σωτήρα στην Αίγυπτο. Το 312 π.Χ., ο Σέλευκος επέστρεψε στη Βαβυλώνα με μικρή δύναμη που του παρείχε ο Πτολεμαίος. Νίκησε τις δυνάμεις του Αντιγόνου και ανακατέλαβε τη Βαβυλώνα, σηματοδοτώντας την εγκαθίδρυση της βάσεως της ισχύος του. Το γεγονός αυτό θεωρείται συχνά ως η ίδρυση της Σελευκιδικής Αυτοκρατορίας, με το 312 π.Χ. ως αφετηρία της Σελευκιδικής Εποχής στην ιστορική χρονολόγηση.

Το όνομα Σελεύκος προέρχεται από την ελληνική γλώσσα και ανάγεται στη ρίζα σέλας (σέλας), που σημαίνει «φως», «λαμπρότητα» ή «φλόγα». Το όνομα υποδηλώνει λάμψη ή φωτισμό, πράγμα που αρμόζει σε μια εξέχουσα μορφή όπως ο Σέλευκος Α΄ Νικάτωρ, ο ιδρυτής της Σελευκιδικής Αυτοκρατορίας, και ο οποίος προτυπώνει τον πατέρα που είχε υπάρξει ο φωτοφόρος στον ουρανό.

«Για να εξασφαλίσει κοσμικά κέρδη και τιμές, η εκκλησία οδηγήθηκε να επιζητήσει την εύνοια και την υποστήριξη των μεγάλων ανδρών της γης· και έχοντας έτσι απορρίψει τον Χριστό, ωθήθηκε να υποταχθεί στον εκπρόσωπο του Σατανά — τον επίσκοπο της Ρώμης».
The Great Controversy, 50.

Ο Αντίοχος ο Μέγας αντιπροσωπεύει τον εντολοδόχο της παπικής εξουσίας, καθώς ο πάπας αντιπροσωπεύει τον εντολοδόχο του Σατανά. Ο συμβολισμός του Αντιόχου επιτρέπει την ύπαρξη διαφορετικών εντολοδόχων εξουσιών, όπως ακριβώς υπήρξαν πολλοί πάπες. Ο Ρήγκαν ήταν ο εντολοδόχος του 1989, η Ουκρανία έγινε ο εντολοδόχος των Ηνωμένων Πολιτειών το 2014 και ο Τραμπ είναι ο εντολοδόχος στη Μάχη του Πανίου. Ο Ρήγκαν ήταν ο πρώτος, ο Τραμπ είναι ο τελευταίος και ο Ζελένσκι είναι η εξέγερση στο μέσον.